

Vanop deze toren hebben we een 360° zicht over het volledige natuurpark Monfragüë.

Af en toe komen we aan een mirador waar we dan even rusten, iets drinken en wat foto's nemen.

Donderdag 20 april 2023 (tweede wandeling)

- Wandeling : Luswandeling Monfrague
- Gebied : Nationaal Park Monfragüe
- Afstand : 4 km
- Stijgen : 100 m
- Dalen : 100 m
- Duur : 1 uur

Onze tweede wandeling vandaag vertrekt aan het hotel en is in de omgeving van Villarreal de San Carlos.

Hier staan er te weinig kurkeiken, maar in Andalusië waar er grote kurkeikenbossen zijn, lopen er zwarte varkens in het wild. Het is het Iberische varken of Pata Negra (zwarte poot). De ibericovarkens worden in het voorjaar met fris gras gevoed. In de zomer krijgen ze meel van een mengsel van gerst en tarwe te eten. En in de herfst, wanneer de eikels van de bomen vallen, krijgt de ham zijn karakteristieke smaak. De varkens eten dan tot 10 kg eikels per dag

en nemen in de laatste vier maanden van hun leven 800 gram tot 1 kg per dag in gewicht toe. Het vele bewegen en het voedsel zorgen ervoor dat het vlees een nootachtige smaak krijgt en dat er vet in het spier vlees wordt opgebouwd. Juist in het vet wordt de smaak geconcentreerd.

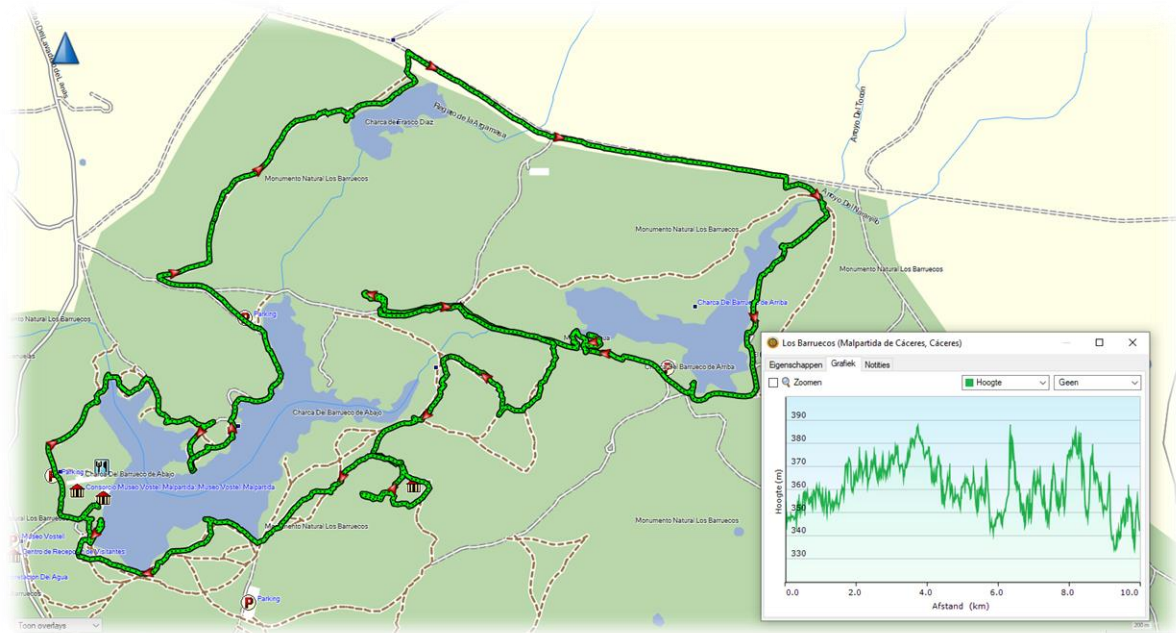

Af en toe krijgen we ook op deze wandeling een zicht op de Taag.

Vrijdag 21 april 2023

- Wandeling : Luswandeling Los Barruecos
- Gebied : Natuurpark Los Barruecos
- Afstand : 10 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 3 uur

Voordat we de verplaatsing maken naar ons volgende hotel doen we eerst een wandeling in het Naturpark Los Barruecos.

Een steltkluut staat ons van aan de rand van het water aan te staren. De steltkluut is een waadvogel met zeer lange poten uit de klutenfamilie. Deze vogel heeft enorm lange, roze poten (bijna de helft van de totale lengte), een zwart-wit verenkleed en een lange, rechte

naaldfijne snavel. De mantel en vleugels zijn zwart, de kop en kruin zijn wit (vaak grijs bij mannetjes). Mannetjes zijn meer zwart dan vrouwtjes, met name in de zomer.

Naast alle natuur en historische bezienswaardigheden kent het park ook een museum van de Duitse kunstenaar Wolf Vostell. Op een aantal plaatsen in het park komt u zijn bizarre kunst tegen zoals deze betonnen constructie.

De Amerikaanse televisiezender en -producent HBO koos het prachtige Extremadura als decor voor scènes uit het zevende seizoen van Game of Thrones. Onder andere in Los

Barruecos werden opnames gemaakt. Echte beelden van het park werden gemixt met fictieve draken en andere special effects.

Het meest in het oog springend zijn de enorme rotsen waarop in het voorjaar ooievaars broeden. De wandeling is gesitueerd rond deze rotsen en een drietal stuwmeertjes in het park.

Koeien lopen hier vrij rond maar laten de wandelaars met rust.

In het park zijn tal van historische plaatsen te vinden. Zo zijn er graftombes, uitgehouwen in een grote granieten kei. Er zijn ook historische muurschilderingen te vinden. Heel bijzonder zijn ook de rotsformaties uitgesleten door erosie.

Enorme, als door beeldhouwers kunstzinnig gevormde rotsblokken creëren een haast surrealistisch landschap. Deze rotsen zijn in de loop van 575 miljoen jaar gevormd uit de laag graniet die deze regio bedekte nadat het door vulkanische activiteit was losgescheurd van

Afrika. Door een speling van de natuur bleef dit stukje land boven water en had het ook niet te maken met heftige weersextremen.

Bovendien was het graniet zeer hard. Dit alles zorgde ervoor dat door erosie lage, ronde rotsformaties konden ontstaan, omringd door het afgesleten gruis en met her en der uitstekende rotsblokken, soms balancerend op andere blokken, soms met bijzondere vormen,

soms oprijzend als een steile, afgeplatte heuvel. De granieten bodem diende als een natuurlijke wateropvang. Er ontstonden meertjes en stroompjes.

Het gebied werd al vroeg bewoond. Oude rotstekeningen dateren van zo'n 15.000 tot 10.000 jaar geleden. Er zijn ook restanten van Romeinse villa's te vinden. Er zijn verlaten mijnen

waar mineralen werden gewonnen. Teken van bewoning vormen ook de oude molens. Uit de 19e eeuw rest een wolwasmolen. In deze molen exposeert tegenwoordig de Duitse kunstenaar Wolf Vostell.

Het surrealistische landschap wordt gecompleteerd door de tientallen ooievaars die nestelen boven op de miljoenen jaren oude rotsen. Ze worden behalve door de rust ook aangetrokken door de meertjes waar het in de drogere periodes krioelt van de rivierkreeftjes. Ook dit is een

kunstwerk van Wolf Vostell. Het is een Russische mirage met enkele autowrakken en oude computerschermen.

Enkele lepelaars rusten uit op een rots in het meer. Het is een grote witte vogel met een lepelvormige snavel.

Een goed evenwicht hebben is altijd meegenomen.

We nuttigen onze picknick op een mooi plekje.

De vleugelspanwijdte van de ooievaar bedraagt 195 tot 215 centimeter. Als carnivoor eet de ooievaar een breed scala aan dierlijk prooien, inclusief insecten, vissen, amfibieën, reptielen, kleine zoogdieren en kleine vogels. Het is een monogame broeder, maar vormt geen paar

voor het leven. Het paar bouwt een nest bestaande uit grote takken, dat soms meerdere jaren wordt gebruikt. Het vrouwtje legt elk jaar één legsel van gewoonlijk vier eieren.

Beide ooievaar ouders broeden om beurten de eieren en voeden ook beiden de jongen op. Deze opvallende vogel heeft aanleiding gegeven tot vele legendes in zijn verspreidingsgebied, waarbij de meest bekende is dat baby's worden gebracht door de ooievaar. Indien het eten

voor de jongen schaars is wordt het zwakste kuiken door de moeder dood geprikt en wordt het kuiken opgegeten door de ouders. Dit lijkt eng en morbide, en dat is het ook, maar op die manier hebben de overige kuikens wel betere overlevingskansen.

Na onze wandeling brengen we een bezoek aan de stad Cáceres. De historische binnenstad behoort tot een van de best bewaarde middeleeuwse en renaissancistische monumenten van

Europa en staat dan ook al sinds 1986 op de Unesco Werelderfgoedlijst. Dat dit niet overdreven is, is direct zichtbaar bij binnenkomst van de stad. Op iedere hoek van de straat verwacht je zomaar een ridder te paard of een boer die zijn oogst aan de man brengt aan te treffen.

Cáceres is sinds de oudheid een middelpunt geweest van vele rassen en culturen. De oudste muurschilderingen die zijn gevonden zijn meer dan 30.000 jaar oud. De eerste nederzetting

was Romeins genaamd Norbensis Caesarina gesticht door Lucio Cornelio Balbo en dateert uit 25 v.Chr. Wat rest van deze nederzetting is een stadspoort genaamd “Arco del Cristo” of “Puerta del Rio”.

In een binnentuintje van het bisschoppelijk paleis in Cáceres treffen we een knoestige vijgenboom aan. Een vijgenboom kan tot tien meter hoog worden. Deze boom is 250 jaar oud.

Zaterdag 22 april 2023

- Wandeling : Stadswandeling in de historische oude stad Trujillo
- Gebied : Trujillo
- Afstand : 3 km
- Stijgen : 100 m
- Dalen : 100 m
- Duur : 2 uur

De hoofdkerk van de stad is open en toegankelijk maar sinds korte tijd dien je overal toegang te betalen.

Ook vandaag hebben we terug een verplaatsing naar een andere plaats en hotel. Tijdens onze verplaatsing bezoeken we de stad Trujillo.

Francisco Pizarro (foto boven) werd geboren in de stad Trujillo in Extremadura op 12 mei 1468. Pizarro veroverde Peru in de eerste helft van de 16de eeuw.

Ook hier nestelen veel ooievaars. Ooievaars hebben er geen problemen mee dat er meerdere nesten in de buurt van hun nest staan.

De stad Trujillo, op ongeveer 45 kilometer van Cáceres, roept historische beelden op van ridders en prinsessen die elkaar het hof maken op de Plaza Mayor, van wijn die direct uit de kruik wordt gedronken en van de troubadour die op de markt zijn liederen ten gehore brengt.

Op weg naar het kasteel hebben we een mooi uitzicht over de stad, zijn omgeving en over de ooievaarsnesten in de onmiddellijke buurt.

Alles in Trujillo ruikt naar de middeleeuwen, met als hoogtepunt het imposante Castillo de Trujillo. Het kasteel werd in de twaalfde eeuw gebouwd op de resten van een vroeger

alcazaba en heeft zeven torens en zeven poorten, waarvan er vier nog vrijwel geheel intact zijn. In 1479 schreden de Katholieke Koningen door een van deze poorten om het historische Verdrag van Alcacovas te ondertekenen waarin de vrede tussen Portugal en de Koninkrijken van Aragón en Castilië werd vastgelegd.

